Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIII. Ч. 12. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 21-го СІЧНЯ (JANUARY) 1956. ДЕСЯТЬ ЦЕНТІВ — TEN CENTS No. 12. VOL. LXIII.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАЄ НЕ ПОКЛАДАТИ ВСІХ НАДІЙ НА ОДНУ ОСОБУ

АЙЗЕНГАВЕР ЩЕ НЕ РІШИВСЯ В СПРАВІ КАНДИДАТУРИ, АЛЕ ПОГОДЖУЄТЬСЯ, ЩОБ ЙОГО СТАВИЛИ ЯК КАНДИДАТА В ПРАВИБОРАХ; ПРЕЗИДЕНТ ВІДКИДАЄ КРИТИКУ ГЕНЕРАЛА РІДЖВЕЯ

Вашингтон. — Президент Айзенгавер у своїй першій пресовій конференції від часу своєї недуги в дні 24 вересня м. р. остерігав республіканців, щоб брали до уваги більше осіб як можливих кандидатів на президента і не зв'язували долі своєї партії з однією особою. В цій конференції взяло участь рекордове число журналістів — 290. На початку конференції Айзенгавер відчитав приготовану заяву в справі своєї згоди брати участь у правиборах в стейті Ню Гемшір. Президент заявив в депеші до заступника державного секретаря цього стейту Геррі Е. Джексона, в якій заявив: „Гадаю, що немає причин, щоб я забороняв ставити моє прізвище в цих правиборах". Ця заява відноситься і до інших правиборів, і вже губернатор стейту Каліфорнії Найті заявив, що також ставить Айзенгавера на кандидата в правиборах і в тому західньому стейті. Але Президент знову підкреслював, що його згода на участь в правиборах не означає того, що він погоджується бути кандидатом у виборах восени цього року. Президент сказав, що він не може вірити в те, щоб „стан його здоров'я дійшов до такого стану, в якому він був перед занедужанням в дні 24 вересня 1955 року". Айзенгавер заявив, що згідно з твердженням лікарів його видужання відбувається нормально і задовільно. „Моє майбутнє життя мусить бути таке, щоб уникати надмірної перевтоми. Я мушу бути послушним лікарським порадам, і то не тільки з особистих причин і я мушу це робити і з огляду на ту відповідальність, яка лежить на мені", — казав Президент. Айзенгавер вирішить справу своєї кандидатури сам тоді, коли зможе докладно знати про свій стан здоров'я. „Намагатисьму зробити це на основі найкращого мого осуду і то з огляду на добро нашої країни" — казав Президент. На настирливі запити журналістів Президент відповів, що тепер було б важко йому рішитися, бо теперішня стадія його виздоровлювання ще на це не дозволяє. Президент рішуче відкинув критицизм генерала Метью Б. Ріджвея в справі державної оборони. Він твердив, що ніколи не вирішував оборонних справ зі становища політики однієї партії. Президент заявив, що Пентагон може вияснити на основі протоколів докладність заяв в справі нового погляду на оборону ЗДА, які склали окремі шефи штабів, отже і генерал Ріджвей. Секретар оборони Чарлз Е. Вилсон і голова Об'єднаних Шефів Штабу адмірал Артур В. Радфорд негайно наказали переглянути ці протоколи. Недавно генерал Ріджвей заявив, що він як шеф штабу армії не погоджувався на те, щоб розбудовувати летунство і атомову зброю коштом зменшення наземної армії. Тому, на думку ген. Ріджвея, Айзенгавер невірно твердив в своєму зверненні до Конгресу в 1954 році, що всі шефи штабів одноголосно погодилися на зменшення наземних військ. З інших справ Президент порушив ще й такі проблеми: 1. Не можна бути самовдоволеним, але справа [illegible] миру тепер представляється краще, як це було три роки тому, коли він перейняв президентуру. 2. Президент рекомендував Конґресові вивчати справу в порозумінні з урядом, щоб вияснити сумнів Конституції, хто має право вирішувати, чи президент не є фізично здібний виконувати свої обов'язки. 3. Айзенгавер проти того, щоб уряд купував свинину, яка швидко псується, щоб допомогти фармерам. 4. Айзенгавер пропонує двопартійну комісію, яка прослідила б, чи і в яких випадках є упосліджене кольорове населення.

„Загроза від комунізму в Америці не зменшилась і в 1955 році"

Вашингтон. — Комісія Палати Репрезентантів, яка досліджує протиамериканську діяльність, у своєму звіті до Конґресу повідомляє, що на основі слідства можна ствердити, що „загроза від комунізму в ЗДА не зменшилася і в 1955 році". Ця комісія ствердила, що „комуністична активність виявляється у важливих ділянках американського життя", до урядових аґенцій і промислових підприємств включно. Внаслідок слідства, переведеного в минулому році, деякі комуністичні клітини в цій країні розгромлено, але на їх місці творяться нові. Комісія ствердила, що комуністи діяли в літніх таборах молоді, в радіо і в телевізії, в Лізі Праці Молоді та в багатьох підприємствах. Комісія проєктує кілька нових законопроєктів, щоб з більшим успіхом можна було поборювати комуністичну небезпеку.

ПОМЕР ВАСИЛЬ КАЛИНА, ОДИН З НАЙСТАРШИХ ПІОНЕРІВ

В останній хвилині повідомляють, що вночі на 20-те січня 1956 помер на Асторії, Н. Й., один з найстарших американсько - українських піонерів, св. п. Василь Калина, проживши 88 років. Похорон відбудеться в неділю по полудні, в Ансонії, Конн. Покійний походив з села Колоколин із Рогатинщини. До Америки приїхав у 1908 році. Весь час був членом УНСоюзу.

В АМЕРИЦІ

● **Стрілки годинника,** що стоїть на міській вежі в Стемфорді, Коннектикат, обсідали шпаки, і через це мешканці не знали точного часу. З цієї причини на годиннику встановлено прилад, який своїм гуркотом відстрашує птахів.

● **Особистий секретар** президента Айзенгавера Джеймс С. Гаґерті повідомляє, що Айзенгавер в найближчому часі звернеться до Конґресу в справі іміґраційних проблем.

● **Летун Лейсі Л. Саттон** мав серцеву атаку під час пілотування літака з вісьмома пасажирами і трьома членами залоги. Його помічник приземлив літак, а Саттон помер у шпиталі в Ровнокі, Вірджінія. Це вже другий такий випадок в цьому стейті впродовж одного тижня.

● **Канадійський міністер** закордонних справ Лестер Б. Пірсон повідомляє, що Канада вислала до Єгипту три вишкільні літаки, які замовив єгипетський уряд ще влітї 1955 року, перед теперішнім конфліктом Єгипту з державою Ізраїлю.

● **Під час сніговії і мряки** прибув на летовище в Ню Йорку літак із Бостону, на якому були зіпсовані світлові сиґнали і не функціонувало радіо. Літак спізнився на дві години, і його розшукували на шляху між Ню Йорком і Бостоном після того, як він перестав подавати про себе радіові вістки.

● **Стейтовий уряд здоров'я** стейту Коннектикат повідомляє, що між ненащепленими проти поліо дітьми випадків занедужання було в два рази більше, як між нащепленими вакциною д-ра Солка.

АМЕРИКА ПІД ЗНАКОМ ДЕРЖАВНОЇ СУВЕРЕННОСТИ І СОБОРНОСТИ УКРАЇНИ

МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНУ В ОБИДВОХ ПАЛАТАХ КОНҐРЕСУ; ОФІЦІЙНІ ПРОГОЛОШЕННЯ „ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ" В БАГАТЬОХ СТЕЙТАХ І МІСТАХ; УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ, ПОРУЧ АМЕРИКАНСЬКИХ, НА РАТУШАХ АМЕРИКАНСЬКИХ МІСТ

З'єдинені Держави Америки, найбільша остоя волі та надія поневолених у світі, стоятиме в дні 22-го січня, як ніколи досі, під знаком 38-их роковин проголошення в Києві Четвертим Універсалом державної суверенности Української Народної Республіки та 37-их роковин проголошення в цій же древній столиці України „з'єднання во єдино відірваних століттями одна від одної частин України" в одну суверенну, соборну і ні від кого незалежну Українську Державу „на добро і щастя Українського Народу". З цієї нагоди представники Українських Церков провели молитву за Україну в обидвох Палатах Конґресу ЗДА, губернатори поодиноких стейтів та посадники поодиноких міст проголосили з цієї нагоди неділю 22-го січня офіціяльним „Днем Української Незалежности", закликаючи громадян своїх стейтів та міст приєднатись до своїх співгромадян українського походження у відзначенні тих великих роковин української волі, придавленої опісля її ворогами, а на ратушах поодиноких міст у цьому дні, 22-го січня, повіватимуть, побіч зоряних американських, синьо-жовті українські прапори.

У столиці країни

Вашингтон. — З нагоди роковин проголошеної перед 38 і 37-ми роками української державної незалежности і соборности в дні 22-го січня, минулого четверга, 19-го січня у свято Водохреща, репрезентанти українських Православної і Католицької Церков започаткували засідання обидвох Палат Конґресу ЗДА, Палати Репрезентантів і Сенату, спеціяльними молитвами за Україну та її волю. Засідання Сенату мав відкрити молитвою за Україну митрополит Української Православної Церкви ЗДА Високопреосвященіший Іоанн Теодорович, який минулого року з цієї самої нагоди відкривав спеціяльною молитвою засідання Палати Репрезентантів. У цьому році, минулого четверга, засідання Палати Репрезентантів мав відкрити молитвою за Україну представник Їх Ексцеленції Кир Константина Богачевського, Апостольського Екзарха Українців Католиків у ЗДА, монсіньйор Микола Бабак, віце-президент каледжу св. Василія в Стемфорді і принципал середньої школи св. Василія там же. Минулого року представник Української Католицької Церкви, Високопроподобний о. Микола Когут, протоігумен ЧСВВ, відкривав молитвою за Україну засідання Сенату. (Текст молитов поданий на 2-ій стор. в цьому числі).

Українські Дні, прапори

Идучи за прикладами минулих років, українські спільноти та їх репрезентації в поодиноких стейтах і місцевостях подбали, щоб з нагоди роковин 22-го січня були проголошені офіційно в стейтах і містах „Українські Дні", а на офіціяльних будинках були вивішені, поруч американських, синьо-жовті українські прапори. Деякі інформації про ці заходи та їх результати вже були проголошені, з багатьох місцевостей ще такі інформації не наспіли. В загальному, згідно з одержаними інформаціями, цей образ представляється так:

Пенсилвенія, Филаделфія

У „Свободі" з 18-го січня подано вже вістку та дослівний текст проклямації „Українського Дня" в стейті Пенсилвенія, яку підписав, заходами очолюваної д-ром Вол. Ґаланом филаделфійської Філії УКК, губернатор стейту, дост. Дж. М. Лідер, в четвер, 12-го січня. Подібну декларацію про „День Української Незалежности" підписав теж посадник Филаделфії. В місті заплановані величаві святкування роковин 22-го січня, з участю американських достойників та президента УКК п. Д. Галичина.

Конектикат, Ню Гейвен

Найскоріше, бо вже в половині грудня, підписав декларацію і проголосив неділю 22-го січня „Днем Української Незалежности" в стейті губернатор Конектикат, дост. Абрагам Рібікоф, кажучи, що довга і безкомпромісова боротьба українського народу за волю є надхненням та може послужити прикладом для всіх інших. Заходи в цій справі робила, очолювана д-ром Небелюком, Українська Американська Стейтова Організація та Філія УКК.

Окрему проклямацію „Дня Української Незалежности" підписав і проголосив посадник Ню Гейвен, дост. Ричард С. Лі, стверджуючи м. і., що „нарід України вірить, що одного дня він відзискає свою незалежність" та що українська „рішучість є джерелом надхнення для всіх народів, які протиставляться аґресії і неволі, де вона не існувала б". Декларацію підписав посадник Лі в понеділок, 16 січня, в приявності української делеґації, ґратулюючи їй, бо „Ваша боротьба за волю викликає подив і пошану всього волелюбного світу". Місцева Українська Громада запланувала та приготовила найбільш ефектовні святкування роковин 22-го січня, в яких візьме участь голова УКК проф. Л. Добрянський та в рямках яких, крім відповідної мистецької програми, передбачені теж офіційні візити в місцевих достойників, пресові інтерв'ю тощо.

Ню Джерзі

Губернатор стейту, дост. Роберт Майнер, мав підписати відповідну проклямацію „Дня Української Незалежности" минулої середи, 18-го січня, хоч в останній хвилині повідомлено, що він перешкоджений і не зможе прийняти делеґації. Виявив готовість вивісити на стейтовому капітолі в Трентоні український прапор.

Нюарк. Посадник міста приголосив офіційно 22-го січня „Днем Української Незалежности", закликаючи всіх громадян взяти участь у відзначенні того дня. Старання в цих, як і стейтових справах, робили спільно Український Центральний Комітет та Філія УКК. Запляновано спільні та відповідні святкування цих Роковин. На ратуші міста повіватиме, разом з американським, український прапор.

Джерзі Сити. Посадник міста Бернард Беррі підписав минулого вівтірка, 17-го січня декларацію, офіційно проголошуючи 22--го січня „Українським Днем". Декларацію підписано в приявності делеґації, очолюваної головою місцевої філії УКК А. Шараном, та відомим місцевим і стейтовим українським і американським діячем, комішенером адв. Марселем Ваґнером. Український прапор, разом з американським повіватиме на ратуші міста. На Святочній Академії в неділю, 22-го січня, виступить посадник міста дост. Беррі і стейтовий сенатор. Моррей.

Перт Амбой. Посадник міста підписав декларацію, проголошуючи 22-го січня „Українським Днем", в дні 19-го січня, заходами місцевої української репрезентації, очолюваної місцевими американсько - українськими діячами, п. Іваном Сваликом, що є шефом місцевої міської поліції, та Іваном Будняком, головою 155-го Відділу УНСоюзу. Український прапор буде повівати, разом з американським, на ратуші міста. До місцевої міської бібліотеки передано англомовні книжки про Україну.

Такі і подібні заходи пороблено в ряді інших міст стейту, в яких теж заплановані відповідні святкування цих Роковин.

Ню Йорк

Згідно з інформаціями, у цьому році не пороблено потрібних заходів для проголошення Українського Дня губернатором Аварелем Гарриманом у стейті. Натомість ці

(Закінчення на стор. 3-ій)

Губернатор коммонвелту Пенсилвенія, Дордж М. Лідер (сидить по середині) в Гаррисбурґу підписує врочисту проклямацію, проголошуючи 22-го січня „Українським Днем". Біля губернатора сидять: голова филаделфійської філії УКК д-р Володимир Ґалан і п-ні С. Вовчук. Стоять (зліва): пп. Д. Василащук, д-р М. Ценко, П. Панасюк і П. Ґенґало.

Врочисте підписання проклямації Українського Дня в Ню Гейвен, Конн. При столі сидить посадник міста Ричард С. Лі. Стоять (зліва): комішенер Едмунд Маркевич, Всч. о. Степан Рейнарович, Мирослав Томоруґ, мґр. Іван Телюк — голова Українського Демократичного Клюбу, Всч. о. Степан Чомко — парох місцевої української католицької церкви, Антін Маланчук — голова Українського Народного Дому, д-р Констянтин Матвієнко — голова місцевого Відділу УКК, та Карло Стасюк — голова 370-го Відділу УНСоюзу.

УКРАЇНСЬКА ЗАГРОЗА СПИНЮЄ МОСКВУ ПЕРЕД ЗБРОЙНОЮ АҐРЕСІЄЮ НА ЗАХІД

Ню Йорк. — Відомий американський щоденник „Ню Йорк Геральд Трибюн" надрукував у своєму виданні з 19 січня ц. р. статтю Генрі Ц. Волфа про етнічні групи в Совєтському Союзі, в якій автор аналізує проблему національних меншостей в Совєтському Союзі, приділяючи велику увагу передусім українцям, як найбільшому з народів, поневолених Москвою. Існування цих національних меншостей Генрі Ц. Волф вважає фактором некорисним для антибольшевицької революції, мовляв, це роздрібнює сили антибольшевицького фронту. Але в дальшому, зупиняючися на українських змаганнях до незалежности в минулій і сучасній історії автор приходить до висловлюваного вже українськими публіцистами висновку, що загроза українського націоналізму і спротиву здержує червоний Кремль перед започатковуванням більшої збройної аґресії на Захід. „Українці й інші етнічні групи — пище Г. Ц. Волф — є важливою проблемою большевиків. Комуністи придумали теорію що ці меншості повинні бути якнайскорше засимільовані, щоб дати в оконечному висліді „совєтську людину". Але асиміляція дала досі тільки незначний успіх. Українці були і є завзятими націоналістами, починаючи ще від бою під Полтавою (1709 року). Коли автор цих рядків — згадує Волф — був наприкінці 1922 року в Єлисаветі (теперішній Кіровоград) — тривав ще тоді український збройний спротив у цій області ... Є приблизно 40,000,000 українців, поселених компактною масою від Дону до Чехословаччини. Вони займають район найбагатший в Совєтському Союзі своїми сільсько-господарськими, гірничими і промисловими ресурсами. Люди в Кремлі усвідомлюють добре, що багато українців вітатиме можливість підтримати Захід на випадок війни з Совєтським Союзом. Не зважаючи на тридцять вісім років комуністичної індоктринізації, не зважаючи на всі переслідування і чистки, що їх вони зазнали і зазнають на своїй Батьківщині, українці є постійно загрозливою „п'ятою колоною" для Москви. З одного боку це має вплив на справу вдержання миру, бо це допомагає стримувати Кремль від започаткування більшої збройної аґресії проти Заходу. Хоч українці є найбільшою меншостевою національною групою в Совєтському Союзі, є ще також інші групи, які мають сильні націоналістичні тенденції ... Зліквідувати ці всі національні меншини неможливо. Вони репрезентують майже половину населення Совєтського Союзу. З другого боку намагання збольшевизувати їх не виправдало сподівань. На дальшу мету ці національні групи матимуть значний вплив на долю комуністичного експерименту".

РАДА БЕЗПЕКИ ОДНОГОЛОСНО ОСУДИЛА ІЗРАЇЛЬ

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй на своєму засіданні в четвер 19 січня ц. р. одноголосно прийняла резолюцію, предложену трьома західніми великодержавами, в якій осуджено збройний наїзд Ізраїлю на територію Сирії 11-го грудня м. р., як „яскраве порушення перемир'я, існуючого від 7 років між Ізраїлем і його арабськими сусідами, та чартеру Об'єднаних Націй, з пересторогою, що на випадок повторення такого аґресивного кроку ОН вживе „дальших заходів для збереження миру". У тій західній резолюції згадується попереднє про „втручання" Сирії (острілювання нею ізраїльських рибалок на Галилейському озері), але відразу зазначується, що те „втручання" ніяк не оправдувало такої великої збройної акції Ізраїлю. Совєтський делеґат Аркадій Соболєв до останньої хвилини боронив своєї резолюції, в якій говорилося про конечність, щоб Ізраїль заплатив Сирії відшкодування, а більш-менше по тій самій лінії йшла також юґославська резолюція. Але, коли піддано спершу під голосування резолюцію трьох західніх великодержав і голосували за нею 10 членів Ради Безпеки, то й Соболєв теж підніс руку, щоб не бути ізольованим. Таким чином резолюція Заходу з осудом Ізраїлю перейшла одноголосно, після чого вже навіть не піддано під голосування резолюції СССР і Юґославії. Це найгостріша резолюція, яку досі Рада Безпеки прийняла в затяжному ізраїльсько-арабському спорі. Голова Ради Безпеки, д-р Віктор Беляунде з Перу, закликав обі сторони притишити свої пристрасті „в ім'я людяности", — але обидва делеґати, Ізраїлю і Сирії, прийняли рішення Ради Безпеки невдоволені, в похмурому і взаємно ворожому настрої.

Комуніст Кашен відкрив французький парлямент атакою проти Америки

Париж. — В четвер 19 січня ц. р. нововибраний французький парлямент зійшовся на своє перше засідання. Формального відкриття доконав за правом старшинства найстарший з-поміж 595 послів 86-літній комуністичний лідер Марсель Кашен. У своїй вступній промові він гостро накинувся на державного секретаря ЗДА Дж. Ф. Доллеса, за те, що той виявив, що в останніх роках світ був тричі доведений „на грань війни". Французький нарід — кричав Кашен — має покласти край цинічним маневрам тих, які продовжують підготовлювання третьої світової війни". Зрештою новевідкритий фр. парлямент зайнятий найважнішою справою — створення нового уряду. Ніодна з 5 великих французьких політичних партій не вийшла з виборів 2 січня ц. р. настільки сильною, щоб компетувати на лідерство. Щоб мати більшість у парляменті — кожний уряд мусить мати за собою кругло 300 голосів, тим часом центро-лівий бльок Мендес-Франса має їх 170, а центро-правий Фора — 200. Комуністи запропонували підтримання центро-лівого уряду під кермою соціяліста Молле своїм 151 голосом, але домагаються більшого впливу на державну політику, на що не погоджуються Мендес-Франс і Молле. Знову ж центрові і праві групи готові теж підтримати Молле, але під умовою, що той отверто відречеться всякого контакту з комуністами та устійнюватиме деякі справи (Альжиру) з тими групами — чого ті французькі діячі теж не хочуть зробити. В цій ситуації, як повідомляють закордонні кореспонденти в Парижі — йдуть „лови за кандидатом на прем'єра".

Східня Німеччина творить армію

Берлін. — Східньо-німецький парлямент прийняв закон про творення нової „народної" армії. Вона має мати 95,000 піхотинців і 15,000 летунів. Доповідачем цієї справи й головним організатором тієї армії є Віллі Стоп, який явився в комуністичному східньо-німецькому „парляменті" вперше в генеральській уніформі нової армії. Західньо-німецькі й американські фахові коментатори пояснюють, що це тільки звичайна формальність: перейменування дотеперішніх військових східньо-німецьких формацій, які існували під назвою „народної поліції" на „народну армію". Формальне існування армії потрібне комуністам для включення Східньої Німеччини і її збройних сил в бльок СССР і сателітів за т. зв. Варшавським пактом, що ніби є противагою до НАТО. Поки називалося, що Східня Німеччина має тільки „поліцію", а не має армії, то її участь у тому військовому бльоці із спільним совєтським командуванням не могла бути повна.

В СВІТІ

● **Перші кораблі західньо-німецької воєнної фльоти** будуть спущені на воду в квітні ц. р. Передбачається побудувати до 1960 року 170 кораблів. Це буде „другорядна" фльота, зложена головно з міноносців. Легкі нищильники дістане Західня Німеччина від ЗДА. Призначенням цієї фльоти буде, на випадок війни, оборона на Балтійському і Північному морі. Німецька воєнна фльота, започаткована адміралом Тірпіцом за Вільгельма II, була остаточно знищена в останній війні і потім розпарцельована між переможцями.

● **Управа юнії** будівельних робітників у Західній Німеччині, що об'єднує 450,000 членів, розв'язала 9 своїх місцевих клітин на Рурщині, опанованих комуністами. У цих комуністичних організаціях було 50,000 робітників. Постанову розв'язати ці місцеві клітини збережено в тайні до останньої хвилини, причому з військовою точністю захоплено всі юнійні акти та закрито домівки. Це був початок плянового контрнаступу проти комуністичних впливів у західньо - німецькому робітничому русі.

● **„Пужадисти" у Франції** себто прихильники руху, започаткованого П'єром Пужадом, який здобув в останніх виборах 52 мандати, заявили, що не приймуть місця в парляменті на крайній правиці, бо не мають нічого спільного з закидуваним їм фашизмом. П'єр Пужад, який досі бавився тільки демагогічною боротьбою проти податків, тепер поспішає виготовити свою програму в усіх актуальних проблемах Франції.

● **До табору у Фрідлянді** в Західній Німеччині прибув в останній понеділок найбільший з усіх дотеперішніх транспортів поворотців з СССР: 471 чоловік і 3 жінки. Всі вони належать до офіційної категорії „амнестованих воєнних злочинців". З обіцяних Аденауерові 9,626 воєннополонених бракують 233 особи, однак зах.-німецька влада певна, що в СССР затримано ще коло 120,000 німецьких вояків і цивільних.

● **Гамаль Абдель Нассер,** єгипетський прем'єр і фактичний диктатор, — який заповів таку „демократичну конституцію", яка всю владу залишить за ним і створеною ним та йому підпорядкованою партією, що буде одинокою в новому „парляменті", — заявив, що ціллю „єдиного арабського народу від Атлантику до Перської затоки" є повернути „кусень арабського серця, вирізаного з нашого тіла". Це — виразна погроза знищення Ізраїлю.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

З ПЕРСПЕКТИВИ 38 РОКІВ

Завтра, в неділю 22-го січня, сповниться 38 років з того часу, як законна репрезентація українського народу, Українська Центральна Рада, проголосила „силою, волею і словом" того народу в стародавній столиці України, Києві, історичний Четвертий Універсал про створення „на українській землі свобідної Української Народньої Республіки". В Універсалі проголошено всьому світові, що „віднині Українська Народня Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу". Точно рік пізніше в тому самому Києві законна українська влада, Директорія Української Народньої Республіки, проголосила урочисто історичний акт об'єднання всіх українських земель в одну „незалежну Українську Державу на добро і щастя Українського Народу". В акті цього проголошення сказано, що „віднині зливаються в одно віками відділені одна від другої частини України — Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну Велику Україну".

Це є історичні акти і факти. Їх історія відома. Як же вони виглядають сьогодні, з перспективи 38 років?

Поперше, треба ствердити, що Україна „своє зробила". Український народ, після довгої неволі, використав першу ж нагоду, щоб своєю „силою, волею і словом" посягнути по те своє невід'ємне право на вільне і ні від кого незалежне життя у своїй суверенній, соборній державі. Він зробив усе, що міг і вмів, щоб це своє право обстояти, і робить усе, що може й уміє, щоб це право, заперечене його одвічними імперіялістичними ворогами, здобути собі знову. Історія тех відома. Вистачить згадати тільки букви, що стали символами: ДА УНР, УСС, УГА, УВО, СВУ, ОУН, УПА, ЦУНА. Ця історія — це безперервна боротьба за волю, за ідеали, що є такі давні, як сама історія України і що охоплені актами 22-го січня 1918-1919-го років. Ці акти — це повторювано при кожній нагоді перед ними і після них рішення й передрішення українського народу бути господарем всієї своєї землі і паном усієї своєї долі.

Друга сторінка медалі — це зовнішній світ, це завжди захланні на українську землю та її багатства імперіялістичні сусіди і більше чи менше інертні до українського визволення, з одного боку, а до ворогів того визволення, з другого боку, ті народи й держави, що в цій боротьбі і в цьому змаганні безпосередньо, здавалося б, не заінтересовані. Ці два останні моменти — поневолення українського народу одними і незрозуміння та байдужість інших до українських визвольних змагань, яке проявляється й тепер в безпідставній, дивовижній та шкідливій політиці „непередрішення" — становлять в своєму результаті ту справжню трагедію людства, спричинюють ту постійну „холодну війну", яка спалахує періодично меншими й більшими стріляними війнами.

Це бо є результат заперечення проголошеної 38 років тому української державної самостійности і суверенности, і цей факт потверджує перспектива часу. Потрібно було понад три десятки років часу і гіркого досвіду, потрібно було ще одної світової війни та страшної загрози нової, цим разом уже атомової, щоб світ і його відповідальні керівники пізнали цю правду. Потрібно було понад три десятки років, щоб навіть такий політик на світову мірку, як колишній англійський прем'єр Винстон Черчил, переконався і висловив надію, що „прийде день, коли весь цивілізований світ признає без найменшого сумніву, що... задушення большевизму ще в колисці було б невимовним благословенням для людського роду". Українці це знали і це робили, але тоді вони не мали жадного зрозуміння в світі, або щонайменше не мали такого, на яке заслуговували.

І знову, представники УНСоюзу, під час одної із своїх недавніх інтервенцій в державному департаменті в справі американської визвольної політики, почули з уст авторитетного представника американської державної політики історичне визнання, що „Америка зробила велику помилку, не визнавши Української Народньої Республіки в 1918-1919 рр." Треба було великої і направду трагічної для всього людства перспективи часу, щоб прийти до такого пізнання.

Одне і друге пізнання, себто пізнання помилки, яку ствердив Черчил, і тієї другої помилки, яку ствердив представник державного департаменту у Вашингтоні, зводиться до одного і на одне виходить: тільки сильна, незалежна і суверенна Українська Держава може створити передумову до того, до чого прагне світ: тривкого миру, базованого на волі й справедливості для всіх. Жаль, що треба було такої довгої перспективи і такого гіркого досвіду, щоб прийти до такого пізнання, та й то ще не в усій повноті. Але ліпше пізно, як ніколи. А відзначування роковин 22-го січня дає одну з добрих нагод процес такого пізнання приспішити.

Симон Петлюра

В ДЕНЬ СВЯТА УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ

(Стаття, друкована в „Тризубі" (Париж), ч. 15 за 22 січня 1926 року)

В день свята української державности встають передо мною постаті лицарів і мучеників Великої Ідеї.

Тих, що життям своїм заплатили за свою віру в неї.

Тих, що найдорожчим скарбом засвідчили відданість батьківщині.

Тих, що власним чином крови і праці, гарячого патріотизму і виконання обов'язку, умінням — для одних слухатись і для інших наказувати, а обом і разом коритись вищим наказам нації, через її вождя переказаним, розпочали нову добу в історії України.

Тих, що створили спільним чином свого життя легенду нації — легенду збройної боротьби її за своє право на вільно і державно-незалежно.

Тих, хто заслужив право на те, щоб стати незабутнім в історії України, хто зв'язав її величне минуле з світлим майбутнім і переказав нам, живим та прийдешнім поколінням, великий заповіт: національної помсти та недовершеного чину.

Шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю. Нашої — так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчости, всього того, що нація і свідомо і підсвідомо використовує для ствердження свого права на державне життя.

Кров, пролита для цієї величної мети, не засихає. Тепло її все теплим буде в душі нації, все відіграватиме ролю непокоюючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене і кличе до продовження розпочатого.

З цим чуттям завжди переживаю я наше свято державности. Воно все зв'язується у мене з дорогими — незабутніми образами тих, хто дав нам право його святкувати, подібно до того, як величаві мелодії нашого гимну, що в цей день здаються особливо урочистими, а слова обов'язуючими, — все зливаються з передсмертними стогнаннями тих, чий дух тоді тільки повірить у щирість і поважність нашого святкування, коли ми не словами-співами, а ділами докажемо нашу моральну вартість бути достойними свята.

Хай же в цей день ми глибше, як коли, відчуваємо велику вагу передсмертних заповітів наших лицарів!

Хай свято сьогоднішнє навчить нас шанувати пам'ять полеглих і бережно плекати традиції боротьби за українську державність, такі чисті і пророчисті, такі упливаючі, бо і оправдані і скроплені святою кров'ю найкращих синів нації.

А найголовніше: з тих традицій бере: пам'ятати про неминучість відновлення боротьби тим самим знаряддям і під тими самими гаслами, що ними користувалися і ними одушевлялися жертви військових подій 1917-1920 рр.

Українські мечі перекують ся на рала тільки тоді, коли гасло — Незалежна Держава Українська — перетвориться в дійсність і забезпечить отому ралові можливість зужиткувати рідну плодючу землю з її незчисленними багатствами не для потреб третього або другого з половиною чи якогось іншого інтернаціоналу, а для устаткування і зміцнення власного державного добра і збагачення рідного народу.

Отже: не забуваймо про меч: учімося міцніше тримати його в руках, а одночасно дбаймо про підживлення нації моральних елементів її буття — творчої любови до батьківщини, сторожкости до ворога та помсти за кривди, заподіяні ним, в симбіозі яких знайдемо вірний шлях до звільнення і програму для будівництва!

Великий чин наших лицарів вчить вірности ідеалам і вмінню підпорядковуватися. Тільки вірність і слухняність творять передумови успіху національної боротьби.

Біля гасла: Українська Народня Республіка — Українська Незалежна Держава об'єдналися всі справді активні сили нації в боротьбі за незалежність. Тільки в моральній атмосфері, утвореній тісю боротьбою, могли з'явитись світлі постаті полеглих, тільки на цьому грунті могла зродитись жива легенда дальшої нашої боротьби, що живе невмирущою в душі нації і ферментує її сили на нові виступи.

Моральним чотирикутником — отим старокозацьким табором — поставимо ми в переходові дні нашої історії до всіх негідних наступів на нашу єдність та вірність випробуваним ідеям. Скупчимося довкола них біля одного з готовістю взаємної допомоги і пересторог, — і ми витримаємо всі „міри і проби" незалежно від того, чи вони походять з якогось інтернаціоналу чи від його клясократичного антиподу.

Вірність є основою не лише родинного життя. Вірність ідеям є підставою внутрішньої сили ширших громадських об'єднань, до національного включно.

Наша вірність тим ідеям, за які голови поклали незабутні лицарі збройної боротьби за українську державність з часів 1917-1920 рр., буде найкращою пошаною до світлої пам'яті їх, до великого чину їхнього життя і, нарешті, до розуміння глибокого змісту тієї думки, що її вклав законодавець в акт свята Української Державности.

СТОЛИЦЯ

Столиця народу,
[столиця землі —
корона всієї країни;
її не поставити з жалю і сліз,
а з праці і крови рубінів.
Столицю будують
[славетні майстри —
не рік; а тяжкими віками:
міняють пісні в дорогі топори,
легенди — у мармур і камінь.
Во почин столиці
[в народній душі,
в стихії, що вартості творить,
які не знівечить суворість ножів,
що встромить причаєний ворог.
Столицю не знищать
[хуртовини злі,
пожежі, ні розрухи воєн,
док' ласка Всевишнього
[щедро землі
дає невідомих героїв.

ІВАН ІРЛЯВСЬКИЙ

Любомир О. Ортинський

НОВИЙ РІК — НОВІ ВІТРИ...

Мюнхен — половина січня 1956 р.

Через три дні після зложення послом СССР у Німеччині Зоріним акредитаційної грамоти президентові Гойсові, деякі українські газети Мюнхену дістали через одну німецьку книгарню замовлення на річну передплату, з поданням адреси: „Російська амбасада — Бонн, вілля Генцен". І хоча в нікого з редакторів цих газет не було сумніву, що їхні праці є студійовані „конкуренцією", все ж це офіційне заявлення совєтської амбасади подіяло радше стимулюючо. Во принаймніше писати, коли людина знає, що має читача з кіл, про яких пише. Очевидно ця справа має ще інші аспекти але вони самозрозумілі і, треба сподіватись, що наша преса не буде улегшувати праці товаришів з „українського реферату" віллі Генцель. Значить, входимо в офіційностудійний період „взаємовідносин" які, покищо і згідно з обов'язуючими міжнародними звичаями, не дозволяють ображати голов держав. Отже, про Ворошилова не раджу нікому писати з відповідними епітетами, щоб не повторилась історія, як з одним сербським редактором у Мюнхені, що не надто прихильно висловлювався про Тіта і мав через це навіть процес.

Штивніють крижі

Я не хотів би сказати, що вже поміщається „der tiefste Ernst" у громадян Федеративної Республіки Німеччина, але коли, півтора тижня тому, пролунало по німецьких касарнях перше „Stillgestanden!", повіяло якимсь новим вітром. Не південним феном, що так дошкульно дається взнаки жителям передальпійської височини, зокрема мюнхенцям, але радше північним „бризом". Його ще не можна схопити словом, але під час моїх розмов учора й сьогодні з багатьма мюнхенцями на двох імпрезах їх товариств я відчув, що публіка трохи зштивніла, виструнчилась, а найкраще висловлюючися, коли скажу — стала вдумливо-серйозна. Тою серйозністю, яку дає почуття хоч малої сили і відповідальности, що з неї випливає. А до того ще, коли проф. Сальвадор де Мадаріяга на доповіді перед членами „Товариства для вивчення закордону" (Gesellschaft fuer Auslandskunde) сказав, що справа європейської єдности і майбутньої федерації буде остаточно вирішена в Німеччині, що вона одинока може сьогодні або цю ідею реалізувати або зробити з неї пусту фразу — це почуття відповідальности очевидно збільшилось, і моя нічиєва сусідка скоментувала, що Німеччина була і залишиться серцем і мозком Европи. Не збираюсь переcуджувати, але положення в двох інших країнах Европи, у Франції (вислід виборів) і Англії (нова криза) висуває Німеччину на чільне місце.

За прилучення до Німеччини

Говорячи про ситуацію в Европі, де Мадаріяга сказав, що справа Заарщини вже пересуджена і нема тепер причин для французько-німецьких непорозумінь. Відносно цього останнього я не є такий певний, бо страх перед Німеччиною у французів великий і знаходить своє віддзеркалення навіть у жартах дипломатів. Перед своїм поворотом до Парижу довголітній французький амбасадор, потім високий комісар, а нарешті знову амбасадор, Франсуа-Понсе, відвідав новую уніформи майбутньої німецької армії. Оглядаючи черевики німецького піхотинця, без традиційних „зольнеглів", а на грубій гумі, він сказав до свого оточення: „Наступним разом навіть не почуємо, коли вмаршують на Єлісейські поля"...

Щождо Заарщини то справа вже дійсно пересуджена. Губерт Ней, який очолив новий уряд, у своєму першому експозе сказав, що політика його уряду змагатиме до прилучення країни до Федеративної Республіки Німеччини. Точно беручи, така заява суперечить конституції Заарщини (прийнятої ще за „грубого Го-Го" — попереднього прем'єра Йоганнеса Гофмана, на якого до речі, присягав новий уряд. Присягу віддав президент парляменту д-р Шнайдер, кол. націонал-соціялістичний діяч, а то й провідник цієї країни, що рішально спричинився до зорганізування плебісциту в 1935 р. Французька і англійська преса прозивають його „нацистом", від чого він відпекується заявами, що після 1935 р. зайшов у конфлікт з партією. В кожному разі згадана несплявучість експозе з конституцією нікому не шкодила, і навіть опозиційна партія не протестувала, заявляючи лише, що не буде підтримувати політики уряду.

Не підлягає сумнівові, що коли проблема Заарщини перестане затруювати французько-німецькі стосунки, буде нагода для зближення двох країн. З німецької сторони такі бажання є і їх щоразу підкреслюють як урядові особи, так і численні німецькі „европейці". Вислід виборів у Франції і самий факт, що в країні є майже четвертина комуністів, робить усі добрі бажання з обидвох сторін проблематичними.

Політичний жаргон

За останні три місяці помічається велику активізацію різних европейських рухів, уній, федерацій і т. п. Вахляр програм для ущасливлення нашого континенту доволі широкий, від Об'єднаних Держав Европи проповідуваних Европейською Унією Фрідлендера аж до Европейської Федерації, за якою заявляється ліберал Мадаріяга. Перший є за повну уніфікацію і поступове зливання в одно, другий за збереження єдности при збереженні різнородности.

Для українського політика чи публіциста слово „федерація" має відштовхуючий тон, є просто неприємне. Зараз уявляється Переяслав, чи інша дата вже з новішої історії, і постає несмак. Тим часом це слівце стає модне, його деклінують на всі лади, ним прикрашають вивіски програм і кличів. Натомість такі слова як націоналізм, власна суверенна держава, у великій мірі непопулярні, прямо „несалонові", і вихований пан остерігається вживати „вульгаризмів", так, як не належить до доброго тону з'являтись на файф о'клак з грубезним, звисаючим впоперек камізолі золотим ланцюгом від годинника. Колись — так, була така мода, тепер — ні.

Признаюсь, що п'ять років тому мої компатріоти і я всіх завзяті атаки в „колі студій східньоевропейської проблематики" при штутгартському радіо проти модернізму, обстоюючи непорушність старих понять. І треба було часу, щоб розшифрувати, що за новою модою криється старий зміст, що йде про політичне арго, яке має приховати той же незмінний національний інтерес. Бо тоді, коли французькі, німецькі й англійські джентлмени тарували націоналізм і розпинались за Европу та федерацію, такі справи, як Заарщина, землі за лінією Одри-Ниси, вважалось за табу, і було б нечемністю, а то й грубіянством квестіонувати перед англійцем справу колоній. Таку наочну лекцію ось цього нового арго дістав я восени минулого року в Берліні в „День німців". Все ах захлистувалось від тремтіння за долю Европи і всі розуміли, що її можна впорядкувати лише тоді, коли будуть полагоджені справедливі національні домагання, виніагороджені кривди в ім'я Божих і людських законів...

Значить, іде про форму, а тому, що ми чемні, кажемо „ОКЕЙ" і вживаймо жаргону.

УКРАЇНСЬКІ МОЛИТВИ В КОНҐРЕСІ ЗДА

Молитва, що її провів у Сенаті З'єднаних Держав Америки ВПреосв. Іоан Теодорович, Митрополит Української Православної Церкви в З'єднаних Державах Америки, 19 січня 1956 року

„Вічний наш і Всемогутній Отже! Ти дав нам життя і наша доля є в тайні невідомій Твоєї Волі. Ти нас веден і даєш нам дари на шляху життя: лямпади розуму і світло Твоєї Мудрости.

Благослови, Всемогутній Отче, Сенат нашої Країни. Тримай його Членів у доброму здоров'ї, при повній силі розуму і в світлі Твого Закону. Провадь Їх у рішеннях і нехай вони завжди будуть Твоїй Волі. Благослови, Всемогутній Отче, нашого Президента З'єднаних Держав Америки і наділи Його повним поворотом до здоров'я.

Молимо, покажи нам усім, у цьому бурхливому часі боротьби між силами добра і зла, що ми направді опікуни нашого брата. Тепер ми свідомі, що ніхто із нас не встоїться сам, ніяка нація, ні людина, ніхто. Хай Твоя Божа Воля зведе нас тісніше разом, як братів розумом і духом. Дай нам сили більше і більше, щоб жити життям добрих самарян, творити добросусідство і спільні зацікавлення поміж усіма людьми.

В цей День Української Незалежности відновімо нашу підтримку Свободи, коли ми пригадуємо ту країну, яку брутально поневолено правлінням терору і примусу.

Молим Тебе, Всемогутній Боже, дай нам ласку побачити, щоб боги за Волю завжди і всюди пам'ятали Україну і дали їй любов і моральну допомогу для заспокоєння гідної Волі, який там є.

О, Боже, будь Милостивий для нас усіх і тримай у Твоїй ласці Сенат З'єднаних Держав і всіх його Членів.

Гаряче і уклінно молим Тебе, вислухай, Отче, наших молитов!"

Молитва, що її провів у Палаті Репрезентантів ЗДА в Вашингтоні Впр. о. Монс. М. Бабак, Віце-Ректор Колеґії Св. Василія Вел. в Стемфорді, Конн., дня 19-го січня 1956 р.

„О милостивий і ласкавий Боже, ми дякуємо Тобі уклінно за безмежні благодаті, якими Ти обдарив наш край і його народ, що посеред них є такі, які втекли від нелюдської колоніяльної тиранії імперіялістичного російського комунізму і які тепер відсвяткували благодать свободи. У цій благословенній землі Ти дозволив людям усіх рас, які говорять різними мовами, жити разом під одним прапором.

Просвіти і веди, Премудрий і Всемогутній Боже, наших відданих патріотів, наших провідників, членів Конґресу і Президента З'єднаних Держав Америки у привереному здоров'ї і допоможи їм сповняти важкі обов'язки на їхніх становищах чесно і вміло. Сповни їх охотою до їхніх діл, сьогодні давати завжди першенство добру нашої країни і добру людства перед самими собою. Хай вони поспішать досягнути цей всесвітній мир, який гарантує життя, свободу і змагання за щастя — свободу релігії, свободу преси і свободу мирних зборів.

За Твоєю допомогою, о Боже, хай вони принесуть нове життя українцям, які колись були вольні, та усім поневоленим народам — народам, які зараз безпомічно кличуть із величезних тюрем, з-поза кільчастих дротів до волі скрізь.

Сповни серця цих американських патріотів таким милосердям і постановою, щоб вони помогли відзискати для усіх людей уряди, що черпають найвищу владу від волі тих, над якими вони правлять. Дай їм відвагу і мужність боронити Богом надані права людства!"

ВИМІНА ЗЕМЕЛЬ МІЖ УССР І ПОЛЬЩЕЮ

На Заході трудно з'ясувати, якими саме міркуваннями керувалася Москва в усіх тих територіяльних трансакціях, що вона їх перевела з „суверенною" Польщею. Річ іде, очевидно, про українські і білоруські землі, що Польща, як відомо, не має на сході ніде безпосереднього етнічного стику з москалями (на півночі — з німцями, на північному сході — з литовцями). Це торкається однаково первісного визначення кордонів між УССР і Польщею, коли „лінію Керзона" пересунено на схід, із відступленням Польщі не тільки цілої Лемківщини й Засяння, але й міста Перемишля по східньому боці Сяну, та пізнішої „коректури", коли в 1951 році Польща дістала майже цілий колишній судовий повіт Устрики Долішні в заміну на розмірами більшменш такий сам обшир на захід від Бугу між Галичиною і Холмщиною. Ми читали тоді, що Совєтам залежало на скороченні залізничого сполучення. Польська еміграційна преса прийняла таку заміну назагал з вдоволенням з уваги на нафтові терени біля Устрик. (Зрештою, відомо, офіційний провід польської еміграції, як і польська преса в Америці „не визнають" Ялтинського договору у відношенні до східніх кордонів Польщі, „визнаючи" його у відношенні до західніх кордонів, та домагаються привернення на сході кордонів з 1939 року.)

Аж тепер із голосів польської преси можна дізнатися про іншу і ніби дійсну причину згаданої вище територіяльної виміни. Було нею (як запевняє польська преса) — вугілля на тих холмських землях, про яке ніби дізналися Совєти після первісного розмежування, і тому продиктували Варшаві „коректуру". Виходило б, що Москва, хоч і так диспонує фактично цілим господарським потенціялом всіх своїх сателітів, отже й одним із найбагатших у світі вугільних басейнів на Шлеську (тепер і Горішній і Долішній Шлеськ належать до Польщі), проте таки воліє мати вугілля ще ближче і то на терені „суверенної" УССР, з якою вона ще менше церемониться.

Ось що пишуть про це „Гвязда Полярна" і „Слово Повшехне":

„З нагоди відкриття родовищ кам'яного вугілля в південно-східній частині люблинського воєвідства треба пригадати справу польсько-совєтської територіяльної виміни в р. 1951.

На підставі договору з 15 лютого 1951 р. комуністичний уряд в Польщі відступив Совєтам південно-східню частину люблинського воєвідства (трикутник між ріками Бугом, Солокією та Гучвою)

(Закінчення на стор. 3-ій)

А. Височенко

ЛОЖКИ ДНІПРЕЛЬСТАНУ

(Розділ з книги „На генеральній лінії")

(3)

Перед дівчиною майнув і зник безслідно образ Будного. Після невдачі з „рухомим харчуванням", другий секретар партійного комітету Дніпрельстану для неї вже почав втрачати свою притягальну силу.

— Приходь! — рішуче відказала Стася. — Згодую смачну вечерю, — і вскочила у двері фабрики-кухні.

Тут усе виглядало так, як у касарняній солдатській їдальні. Від соціялізму залишились хібащо перешаровані страви. Студентка-контролер повагом ходила між столами, віддаючись думам про Нагнибіду. Однак, під вечір її блаженний спокій був порушений. Керівник відділу миття посуду доповів, що з обігу зникла третина всіх ложок.

На виклик Стасі швидко приїхав Будний. Вислухавши, в чім справа, він подумав і, стукаючи себе долонею по чолі, захоплено промовив:

— Мені в голову прийшла нова ідея! Закупіть у кооперативі ложок і поробіть у них дірки. Таких ложок ніхто не красти ме.

Сказано — зроблено. Наступного дня відвідувачі дістали ложки з дірками. Але їсти ними могли тільки „шрапнель". „Брандахлист" же навіть найспритніші не встигали донести до рота, бо він геть витікав додолу. Доводилося його пити просто з тарілки, обпікаючи рота та руки.

В їдальні зчинився неймовірний гамір. Останніми словами усі лаяли адміністрацію фабрики-кухні, а чимало знайшлося й таких, що жбурляли тарілки разом з „брандахлистом" та ложками на підлогу. Підприємство соціялістичного харчування знову довелося взяти на замок.

Не діяло воно кілька днів. Протягом цього часу в кабінеті Будного відбулося декілька нарад, на яких вирішували проблему збереження ложок.

Безвиглядну, здавалось, справу врятував той же таки Будний. Певно, не одна безсонна ніч пройшла, поки він надумався. Зате його пропозицію всі учасники останньої наради вкрили бурхливими оплесками.

— При вході до фабрики-кухні, — вигукував свою промову Будний, — відбирайте у відвідуча сорок копійок за харчі і карбованця за ложку. При виході він повертає вам ложку, а ви йому карбованець. Почуватиме себе, як у Бога за пазухою, бо в кооперації ложка коштує тридцять копійок...

Відбулося ще одне відкриття фабрики-кухні. Цього разу все склалося найкраще. Микола Нагнибіда обняв їм за плечі Стасю, уважно спостерігав людей за столами, добирав образи та рими до своєї поеми про нову добу. Закохана комсомолка, з приплющеними очима, викладала йому, скільки страв фабрика-кухня спроможна виготовити за годину, за день, за місяць. Виходили такі астрономічні числа, що від них, навіть у поета, крутилася голова. Справжнього большевицького надхнення він тут дістав на все сто відсотків...

∴

Благословенний обіду час. Залишивши пролетаріят смакувати соціялістичні страви, Стася, директор фабрики-кухні і Микола Нагнибіда пішли до закритої їдальні партійного комітету, що містилася в Будинку Громадських Організацій. Там вічнавіч зустрілися з Будним.

— Ну, як на фабриці? — було перше його питання.

— Все в найкращому порядку, аж душа радіє! — бадьоро вигукнула студентка-комсомолка. Сяючі обличчя її супутників виразно підтверджували справоздання партійного контролера.

— В такому разі треба відсвяткувати першу перемогу соціялізму на Дніпрельстані! — патетично запропонував Будний, відхиляючи рожеву завісу окремого кабінету. Офіціянтові коротко кинув:

— Подати чотири секретарські обіди і дві пляшки шампанського!

Випадково потрапивши на найкращі секретарські обіди, трос прибулих з фабрики-кухні не мали чого журитися: сьогодні вони наїдяться досхочу.

І справді, обід почався багатообіцяльно. Перед кожним поставили по пів склянки горілки та маринованої оселедчики, з покраяною цибулею. Вказуючи на них, Будний пояснив:

— Щоб було чим загризти.

Горілка щезла в один дух і її замовили повторно. Настрій покращав, вільніше запрацювали язики. Умиваючи страву, другий секретар сказав:

— Пропоную випити за нашу фабрику-кухню, за подолання труднощів із ложками, за відкриття дверей в нову добу!

Чотири горла вже наготовились були вибухнути голосним „ура", аж тут хитнулася рожева завіса і до кабінету, без попередження, влетів... звичайний совєтський громадянин. Не зважаючи на зиму, сніг, він вскочив сюди без пальта та шапки. Та, очевидно, чоловіка холод не брав: по його обличчі стікали струмочки поту. Він, з жахом дивлячись перед собою, розпачливо зойкнув:

— Горимо до останньої цурки!

— Всіх перестріляю! — підскочив з місця Будний і загрозливо поліз рукою в кишеню. — Пожежників виклікали, міліцію сповістили?

— Не треба... Нікого й нічого не треба. Бо... — заперечливо обома руками замахав звичайний совєтський громадянин, — бо все пропало!

— Ідіот! Божевільний! — завищала Стася.

— Еге! — безбарвно вимовив совєтський громадянин. — Всі ми дурні, з товаришем Будним на чолі.

(Закінчення буде)

В РОКОВИНИ ІСТОРИЧНИХ АКТІВ СІЧНЯ

СЛОВО УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

Українці у З'єдинених Державах Америки!

Щорічним звичаєм, що став для всіх нас дорогою традицією, відзначуємо і в цьому році врочистими святкуваннями Великі Роковини Актів 22 січня 1918 року і 22 січня 1919 року, Історичних Актів, що волею й постановою обраних українським народом його представників проголошували світові його вирішення про долю й державну форму Українських Земель: Незалежність і Соборність Українських Земель у Незалежній, Соборній Державі Українського Народу — Українській Народній Республіці.

Як у минулому році, так також і в цьому, це наше святкування матиме характер імпрези, що своїм відгомоном піде далеко поза рямки нашого громадсько-політичного життя, що відіб'ється своїм змістом і виявами також у прилюдній опінії З'єдинених Держав Америки через високі установи країни — Сенат, Палату Репрезентантів, через Уряди Стейтів і Правління Міст. Бо і в цьому році в Сенаті й Палаті Репрезентантів Великі Роковини Січня відзначено Молитвами за Україну і в намірені українського народу, що їх провели Представники Українських Церков, Губернатори Стейтів і Мейори Міст вшанували Великі Роковини України проголошуючи Українські Дні і на ратушах міст маятимуть українські національні прапори. В Сенаті й Палаті Репрезентантів будуть виголошені окремі промови — заяви, а в столиці цієї країни, Вашингтоні, виступлять на влаштованому українцями прийнятті-бенкеті, Високі Достойники американського політичного, культурного та офіційного світу і репрезентанти поневолених народів.

Вітаючи Вас, Дорогі Земляки, в ці Великі Роковини Незалежности й Соборности Держави Українського Народу, що їх відзначуєте врочисто спільними місцевими святкуваннями, кличемо Вас продовжувати Вашу жертвенність і громадську працю в користь справи визволення українського народу з вірою, що всі зусилля свідомих і жертвенних українців в З'єдинених Державах Америки наближують день Волі українців на Українській Землі.

У ці Великі Роковини:

Вітаємо усі українські політичні й громадські Установи й Організації у вільному світі, що діють у користь визволення українського народу й закликаємо, щоб в цю відповідальну пору діяли координовано, одностайно, спільно.

Вітаємо усіх українців у вільному світі, що їм ці Історичні Акти стали заповітом.

Вітаємо невгнутий український нарід на Рідній, Українській Землі.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ

Ню Йорк, у січні 1956 Р. Б.

АМЕРИКА ПІД ЗНАКОМ ДЕРЖАВНОЇ СУВЕРЕННОСТИ І СОБОРНОСТИ УКРАЇНИ

(Закінчення з 1-ої стор.)

заходи пороблено в Метрополії і посадник міста, дост. Роберт Вагнер, підписав відповідну декларацію минулої середи, 18-го січня вполудне, в Ситі Гол. У склад делеґації, яку очолював адв. Вол. Стек, м. і. входили: Впр. о. протоігумен М. Когут від Української Католицької Парафії св. Юра, Впр. о. мітрат Лев Весоловський від Української Православної Парафії Св. Володимира, голова місцевого Об'єднаного Комітету п. Петро Кучма, та пп. Д. Галичин, адв. М. Пізнак, адв. Ю. Волинець, адв. Ів. Фліс, п-ні Пелешок, проф. Паливода, д-р Вишиваний, інж. Гузар, Г. Марчак, п-ні Юлія Купчинський, дир. Комарницький, В. Косаренко - Косаревич, сот. П. Зілинський, Ів. Винник, Мих. Бродин, ред. А. Драган, а український прапор, при підписі проклямації, тримали д-р Ол. Соколишин, сумівка Анна Дідик (обидвоє в національних котюмах) та пластунка Орися Шепарович. Мейор Вагнер, підписуючи декларацію та проголошуючи 22-го січня Днем Української Незалежности, дякував українцям метрополії в імені 8-ми мільйонів населення метрополії за „великий український вклад у розбудову та всебічний розвиток" Ню Йорку. Рівночасно передано мейорові Вагнерові український прапор, що 22-го січня буде вивішений, поруч американського, на ратуші міста. При цьому треба підкреслити, що в цьому році, після кількох нарад та взаємних компромісів, пощастило порозумітись і створити спільну репрезентацію, як теж подбати про спільне, справді соборне відсвяткування Січневих Роковин.

Йонкерс. Посадник міста прийме українську делеґацію, яка передасть йому український прапор, в неділю вполудне. В громаді відбудеться імпреза, в програмі якої виступить з промовою адв. Михайло Пізнак, заст. голови УНС. Підготовою імпрези займається п. Мандзій.

Іллиной, Шикаґо

Спільними заходами місцевих репрезентацій, губернатор стейту дост. Вільям Стреттон підписав проклямацію, проголошуючи 22-го січня Українським Днем у стейті та закликаючи населення стейту відповідно відзначити цей день. У проклямації губернатор Стреттон підкреслює, що роковини такої великої події і з таким великим значенням, як їх мало проголошення української державної незалежности і соборности, заслуговують на те, щоб вони мали офіціяльне визнання та щоб їх відповідно відзначувати. Окрему проклямацію Українського Дня проголосив посадник міста Шикаґо, дост. Ричард Делі, стверджуючи м. і., що завданням святкувань цих роковин є скріпити дух волі серед українців за залізною заслоною та об'явити їм, що „населення нашої країни і нашого міста" є з ним у цій їхній боротьбі за волю. В місті відбудуться величаві і спільні святкування цих Роковин.

Массачусетс, Бостон

Досі одержано копію проклямації Дня Української Незалежности, яку підписав, у приявності окремої делеґації губернатор каммонвелту Массачусетс, дост. Кришчісн А. Гертер, закликаючи населення стейту відповідно відзначити роковини 22-го січня та стверджуючи, що українці у своїй героїчній боротьбі за волю, незалежність і демократію заслуговують на підтримку з боку всіх волелюбних країн і народів.

Мериленд, Балтимор

З Балтимору повідомляють, що там 18-го січня ц. р., — мейор цього міста, Тома Д'Александро, Мл., під час окремої авдієнції, підписав проклямацію, якою проголосив неділю, 22-го січня 1956, Днем Української Незалежности в Балтиморі. В цьому врочистому акті взяли участь теж представники української громади в Балтиморі, а саме пп.: Володимир Романовський, заступник голови місцевого Відділу УККА, секретар цього ж відділу Остап Стельмах, мґр. Анатоль Булавка та адвокат Френк Петро. — Закликаю всіх громадян, — говорить у своїй проклямації мейор міста Балтимор, — приєднатися до Українського Конґресового Комітету в надії, що 40 мільйонів українців, як теж і всі інші люди, що тимчасово поза Залізною Заслоною, зможуть незабаром жити вільними і бути ковалями своєї власної долі." — Місцевий Відділ УККА, що його очолює д-р Омелян Дерій, вже кілька тижнів тому поробив був заходи в тому напрямі, щоб добитись проклямування Дня Української Незалежности в цьогорічному 22-гім січня і губернатором стейту Мериленд і мейором міста Балтимор. Обидва заходи увінчалися повним успіхом, бо теж губернатор стейту Мериленд, Теодор Р. Мек Келдин, прислав 13-го січня ц. р. на руки секретаря місцевого Відділу УККА письмо, повідомляючи, що він проголошує день 22-го січня 1956 — Днем Української Незалежности в цілому стейті. „22-го січня — пише губернатор Мериленду, — 40 мільйонів українців врочисто відзначатимуть 38-мі роковини свого визволення. Коли Україна проголошувала свою незалежність в 1918-му році, демократична республіка стояла непохитно поруч з вільними націями Европи... Тепер українці можуть відзначати незалежність тільки у своїх думках, бо вільність слова і зібрань заборонена. Але це нелегко покинути ярмо неволі людям, що рішені бути вільними. Цей рік, в якому українці відзначають свої роковини, символізуватиме високі ідеали свободи і демократії з вірою, що їхня боротьба не є даремною . . ."

Це тільки дуже загальні інформації про роковини Української Самостійности і Соборности, які вже наспіли або пощастило зібрати. Вони тільки характеризують, але далеко не вичерпують і не дають повного образу усіх тих фактів та обходів, що заіснували і відбулися чи відбудуться у зв'язку з січневими роковинами української державної суверенности і соборности. Але вже й ці зібрані доривочні інформації можуть дати українцям велике вдоволення та захопити їх до тимбільшої і тим наполегливішої праці для привернення Україні тієї волі і державної суверенности та соборности, роковини яких обходимо та які мають таке велике зрозуміння і таку високу оцінку у волелюбній Америці.

ВІДБУЛАСЬ ДЕЛЕҐАТСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ВІДОКРЕМЛЕНИХ ЗЧ ОУН

Як подає „Український Самостійник" (ч. 2-3, 1956), в днях 25-26 грудня мин. року в Мюнхені відбулась делеґатська Конференція Закордонних Частин Українських Націоналістів, що відокремилися були в лютому 1954 року від ЗЧ ОУН під проводом С. Бандери. В офіційній частині Конференції взяли участь також гості — окремі члени ЗЧ ОУН та представники ЗП УГВР, ОУН під проводом А. Мельника та преси: „Українські Вісті", „Українське Слово", „Сучасна Україна", „Український Самостійник". На Конференції прочитано доповіді: „ЗЧ ОУН на новому етапі" (Р. Ільницький), „Еволюція програми ОУН" (Д. Ребет), „Місце і функція ЗЧ ОУН в українському політичному житті на еміграції" (В. Маркусь), „До проблеми демократії в нашій програмі" (А. Камінський), „Наші державницькі позиції в зовнішньому світі" (Л. Ребет), „До питання власних сил у нашій концепції" (К. Кононенко). Після вислухання звітів тимчасових керівних органів та загальної дискусії, уступаючим органам уділено абсолюторію і „прийнято до відома закінчення мандату Проводу ОУН на Рідних Землях для Колеґії Уповноважених". Конференція прийняла новий статут організації, який „віддзеркалює демократизацію її внутрішньої побудови".

Конференція постановила перевести модифікацію назви організації шляхом референдуму серед усього членства, зберігаючи основу назви „Організація Українських Націоналістів", а до часу проголошення висліду референдуму вживати назви — ЗЧ ОУН.

Конференція обрала нові керівні органи — Політичну Раду в складі 11 осіб, а в тому числі окремо її голову, та Організаційну Контролю і Головний Суд. Політична Рада уконституювалась у такому складі: Лев Ребет — голова, Роман Ільницький і Василь Маркусь — заступники голови, Анатоль Камінський — секретар і голова Екзекутиви.

ВИМІНА ЗЕМЕЛЬ МІЖ УССР І ПОЛЬЩЕЮ

(Закінчення зі стор. 2).

розміром 480 кв. км. за терен такого самого обширу у районі Устрик в Карпатах. Під час дискусії в польському соймі над цією умовою тодішній голова державної Ради Олександер Завадський заявив, що територіяльна виміна була переведена з ініціятиви польського уряду, та що Польща за чисто рільничі терени одержить бодай нафтові поля, яких продукція буде рівнятися 30% продукційної здібности польського нафтового промислу. З уваги на великі користі для Людової Польщі (казав Завадський), підписана умова становить новий доказ „братерської помочі" для Польщі від Совєтів. Тепер показується, на чому полягала ота „братерська поміч". Ось, „Радянська Україна" описує появу нового вугільного басейну над Бугом в округах львівському і волинському. З описів „Радянської України" виходить, що на захід від Володимира Волинського в напрямку Буга, а також на південь від ріки Соколії в напрямку Великих Мостів, почали уже добувати камінний вугіль високої якости. Одного погляду на карту досить, щоб переконатися, що відступлений Совєтам терен в отому трикутнику втискається клином поміж місцевості, в яких Совєти почали уже добувати вугілля. Що більше, „Радянська Україна" інформує, що вугільні терени в тих околицях були вже відомі совєтським геологам в році 1949, та що центр цього басейну знаходиться власне в згаданому вище трикутнику. І це власне генеза того „корисного" для Польщі договору про виміну територій. Совєтам залежало на тому, щоб увесь вугільний басейн знайшовся в границях Совєтської України. Хоч варшавський уряд мабуть знав про те все, то все ж намагався представити цю ганебну умову, як корисну для Польщі.

Треба вкінці зазначити, що територія Устрик Долішніх є насправді залісненою гірською пустинею і має тільки дуже вбогі джерела нафтової ропи, які ще перед війною були на викінченні. Нові верчення в цьому районі, переведені в роках 1951-1954, не дали ніяких вислідів. Тож справа територіяльної виміни є яскравим прикладом безоглядного визиску Польщі її східнім союзником".

До цих жалів польської преси по цьому боці залізної заслони можна хіба додати, що її претенсії під адресою варшавського комуністичного правління, що воно не боронить „дійсних" інтересів Польщі дуже наївні та суперечать поставі тієї самої преси у відношенні до варшавських ставлеників Москви. Характеристичне теж, що польська преса все ще дивиться на той чи інший український етнічний обшир, як на частину колишнього польського володіння, за анахронічним адміністраційним поділом тепер також поярмленої держави з цілком іншими межами, устроєм, духовим обличчям, змістом і значенням.

Мґр. Вол. Бучацький

Читайте щоденник „Свободу"

З наших буднів

ПРО ТОВАРИСЬКУ КУЛЬТУРУ І „ДЖОВКИ"

На одній вечірці спитали пана Л-го:

— Скажіть, пане редакторе, чого бракує нашому товариському життю?

— Нічого не бракує, відповів п. редактор, бо його зовсім немає.

Я не відважився б твердити, що його зовсім немає, бо, все ж таки, люди зустрічаються, запрошують одні одних в гостину, влаштовують т. зв. „парі", не раз дуже чучні та многолюдні.

Пригадую собі — три роки тому одна шановна родина в Ню Йорку пробувала підтримувати товариську культуру домашніми вечірками „старокрайового" стилю. Були літературні та музичні виступи, чай, танці, приємна чутірка. Панувала прекрасна атмосфера, та, пізніше, в цьому шановному домі купили телевізор і культура взяла в лоб.

Хтось може подумати, що я ворог телевізії, цивілізації і, взагалі, вищого життєвого стандарту. Так воно не є. Тільки мені здається, що з появою в хаті телевізора, лишається дуже мало місця для товариської культури. Люди сидять, як мумії, довкола маґічної скриньки, заліниві не раз, щоб пересунутись з фотелю на фотель, не то щоб здобутися на якийсь жарт, блиснути концептом.

Зрештою — немає сенсу відчиняти рота, бо телевізор і так вас перекричить.

Там де, покищо, немає телевізора, існують товариську атмосферу оповідачі т. зв. масних жартів („віців", „джовків").

Не уважаю себе якимось Тартюфом і люблю добрі жарти, але гадаю, що, розповідаючи їх в товаристві, треба все ж таки зберігати певне черчування, чи степенування. Наперед повинен іти легший калібер, потім середній, потім трохи тяжчий, залежно від товариства, настрою та спіритуального, що так скажу, наснаження слухачів.

А то, буває, як вирветься „віцман", зараз на початку забави, як вам загне тим найтяжчим калібром, то, після того, взагалі загубиться всякий стиль і починається ліцитація — хто скаже грубшу непристойність, чи заспіває „наймаснішу" коломийку. В такому „контесті" часто бере участь прекрасне жіноцтво, а, навіть, здобуває перші нагороди . . .

Так то, як бачите, товариське життя в нас існує, тільки воно загубило стиль і не пробує його знайти.

Честь і слава тим нашим домам-оазам і товариствам, що ще стараються хухати і дмухати на нього, що культивують товариську атмосферу.

В тій ділянці направду винятковє місце займає в Ню Йорку Український Хор „Думка" на традиційній „Просфорі", яка відбудеться і на якій зустрічаємось нині в Народному Домі.

Ікер.

Президент обороняє виступи Доллеса

Вашингтон. — През. Айзенгавер виступив на своїй першій від 24 вересня мин. року пресовій конференції з рішучою обороною державного секретаря Дж. Ф. Доллеса проти атак, звернених проти нього у зв'язку з статтею в „Лайфі". Президент заявив, що Джан Фостер Доллес — це „найліпший державний секретар, якого знаю". „Маю повне довір'я до п. Доллеса — заявив Президент. Знаю, що він відданий справі миру. Він ціле своє життя перевів у важкій праці. Він — людина великої фахової здібности". Правда, Президент зробив два застереження, які вказують, що він не погоджується на 100% із становищем Доллеса в контроверсійній справі статті „Лайфу". Президент признав, що в отій статті могли бути вжиті „незручні вислови". Він взагалі відмовився входити в деталі тієї статті, зазначивши, що тоді ця „приватна стаття" стала б державним актом. Водночас Президент відмовився відповісти на запити журналістів щодо рішень в минулому чи в майбутньому про становище ЗДА на випадок аґресії китайських комуністів проти островів Квімой і Матсу. Президент підкреслив, що він не допускає публічної дискусії над справами, які є тайною Державної Ради Безпеки. Конкретно, щодо згаданих островів, то Президент звернув увагу, що покищо комуністи тих островів не заатакували, то справа була неактуальна, а критерієм майбутнього рішення Президента буде оцінка характеру евентуальної атаки комуністів, чи та атака буде пов'язана з пляном дальшої аґресії, чи матиме строго льокальний характер.

● В Індії, на ріці Годаварі, перекинувся човен, яким верталось додому 46 жінок із праці в місті Аділябад, по другому боці ріки. Всі без винятку жінки втопились.

ПРО НЕВРАЛГІЧНІ БОЛІ
й терпіння мускулів

В Празі відбудеться воєнна нарада держав совєтського бльоку

Прага. — Міністерство закордонних справ ЧСР подало до відома, що дня 27 січня ц. р. відбудеться в Празі нарада „Політичного Дорадчого Комітету", що його створила Москва разом із своїми сателітами у Варшаві 14 травня м. р., коли підписано там пакт восьми держав в справі спільних воєнних й оборонних дій. Підписали варшавський травневий договір такі держави: Совєтський Союз, Польща, Чехословаччина, Альбанія, Угорщина, Болгарія, Східня Німеччина і Румунія. Тоді ж створено спільне військове командування і вище згадану „Політичну Дорадчу Комісію", завданням якої вирішувати справи загального характеру. Наради совєтсько-сателітської „Політичної Дорадчої Комісії" пов'язують із рішенням східньо - німецького комуністичного уряду творити східньо - німецьку армію. Темою нарад у Празі мало б бути включення цієї новоствореної армії в мілітарну побудову Варшавського пакту.

Комуністичний Китай не хоче відмовитись від війни

Гонґ Конґ. — Комуно-китайський уряд оприлюднив в середу 18 ц.м. велику заяву з підсумками на свій лад переговорів, що їх ведуть в Женеві американський амбасадор з Праги Джансон і комуно-китайський амбасадор з Варшави Ванґ Пінґ-нан від 1 серпня 1955 р. У тому комунікаті наводиться різні американські й комуно-китайські проєкти, які виринули в ході тих піврічних нарад, з таким висновком, що Комуністичний Китай, мовляв, не може відмовитись від „визволення" Формози ані теж не може погодитись на те, щоб ЗДА залишили за собою право боронити збройно Формозу перед комуністичним Китаєм. У тому комунікаті знову вживається привичної комуністичної „фразеології про американську окупацію Формози й „суверенне право" китайських комуністів до цілої Формозької протоки та самого того острова. Американці домагалися, щоб передумовою конференції міністрів закордонних справ ЗДА і комуністичного Китаю, що її постійно домагаються китайські комуністи, хотячи використати таку конференцію для своїх пропаґандивних цілей, — була урочиста декларація ком. Китаю з відмовою від всякої дальшої аґресії.

Іден гостро заатакував Совєти

Лондон. — „Деякі закордонні подорожники виголосили недавно промови. Це фантастичне перекручування політики цієї країни (Англії), коли кажеться, що її ціллю є поставити ногу на карк інших народів. Правдою є власне протилежне... Коли мова про державу, яка уярмлює і опановує сателітів, то заадресувати такий закид треба „Кремль-Москва" — заявив англійський прем'єр Іден, нав'язуючи до відомих протизахідніх виступів Хрущова й Булґаніна в Індії і Бірмі. Він ствердив, що надзвичайну трудність викликували заходи „знайти якісь методи для взаємного толерування суперечних систем правління без війни за опанування світу". В останніх місяцях, мовляв, ці змагання змінили міжнародну ситуацію в напрямку „не для поліпшення". Риск війни існує далі, а „загальна експльозія може легко прийти від ворожих дій в деяких критичних районах, як ось, напр., Середній Схід. Там є багато сухого пороху..." Іден признав, що існування атомових і водневих бомб є головним гамульцем для аґресорів. Але він виступив проти совєтської тези, що треба заборонити вживання тієї зброї, бо така заборона не виключила б небезпеку війни, а пересунула б зброєння в сторону інших родів зброї.

● РОЗШУКИ ●

Увага!
Д-р МЕЛЬНИК М.
відгукніться на адресу:
ROMAN GUT
6990 Hutchison, Montreal, Que.
Canada

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим співвласниками 15-ти мільйонового майна організації!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЛОРЕЙН, О. — Т-во УНС Відд. 50 повідомляє всіх членів, що річні збори відбудуться в неділю, 22-го січня, о год. 2-ій попол., залі У. П. Ц. при 2304 E. 34 вул. Просимо всіх прибути бо буде звіт з 1955 р. і вибір уряду на рік 1956. Проситься привести зі собою кандидатів в нові члени. — Д. Величко, гол.; Н. І. Сикута, секр.-кас.

ПАССЕЙК, Н. ДЖ. — Т-во ім. І. Франка Відд. 97, повідомляє своїх членів, що загальні річні збори відбудуться в неділю, 22-го січня, о год. 2-ій попол., в приміщенні шкільної залі Української Правос. Церкви при 45-47 Hope Ave. На зборах буде звіт урядників за працю в 1955 р., контрольної комісії і вибір урядників на 1956 р., і пляни праці на 1956 р. та інше. Тож присутність всіх членів на зборах обов'язкова. — П. Величко, рек. секр.

ПАТЕРСОН, Н. ДЖ. — Т-во ім. Т. Шевченка Відд. 64 повідомляє всіх членів, що річні збори відбудуться в суботу, 21. січня на Мейн Стріт у Вінярського, о год. 7:30 веч. Кожний член повинен бути присутній, буде вибір управи на 1956 рік. — І. Бурний, секр.

✝

Вечором 16-го січня 1956 р., в South Side Hospital, Bay Shore, L. I., N. Y. після атаку серця спочив у Бозі

Митрофорний Протоєрей

ЯКІВ КІНДЗЕРЯВИЙ - ПАСТУХІВ

проживши 58 років.

Похорон архиєрейським чином відбудеться в суботу, 21-го січня б.р. від год. 8-ої ранку з Церкви Св. Тройці, (4th Ave. & 21st St.). Тлінні останки Покійного находяться в заведенні П. Яреми, 129 E. 7th St., New York City.

РОДИНА

✝

Ділимося сумною вісткою, що по короткій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, дня 18-го січня 1956 р., наша Найдорожча Дружина, Мати, Бабуня і Тітка

бл. п. Марія з Свердунів КІЗИМА

родом з Раю, коло Бережан, Зах. Україна.
Покійна прожила 61 р. в Гілсайд, Н. Дж.

Похорон відбудеться, дня 21-го січня 1956 р., о годині 9-ій рано з похоронного заведення Володимира Райци, Вудсайд Меморіял при 617 Broadway, Newark, N. J., до церкви св. Івана Хрестителя на Evergreen Cemetery, Hillside, N. J.

Вічна Їй Пам'ять!

муж ДМИТРО,
дочки ГАЛИНА, СТЕФАНІЯ, ЙОСИНА
з мужами і дітьми.
Теодосія, Володимир і Мирослава ПРИШЛЯКИ
Надія, Микола КІЗИМА з Юрієм і Христею.

✝

Т-ВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ В АМЕРИЦІ

ділиться з Громадянством сумною вісткою, що 15-го січня ц.р. в шпиталі Стетсон у Филаделфії помер в 52 р. життя по важкій операції шлунка, прийнявши Найсвятіші Тайни, наш взірцевий член, б. голова Филаделфійського Відділу та голова його Контрольної Комісії

Дилп. інж. ЗИНОВІЙ ДИБУЛЯК

Похорони відбудуться в суботу, 21-го січня ц.р. з погребового заведення Кредерсора, 2501 Брави вул., о год. 9-ій перед полуднем. В п'ятницю, 20-го січня відбулася в тімже погребовім заведенні заупокійна панахида о год. 8-ій вечора.

В особі інж. ДУБУЛЯКА Т-во Інженерів втратило відданого члена та висококваліфікованого фахівця, родина незаступимого батька й мужа, а українське громадянство щирого українського патріота. Хай легкою буде Йому американська земля, на якій він так важко ставляв свої перші кроки.